

Geistlicher Baustein Nr. 63
**„Der königliche Same Abrahams
wird die Tore des Feindes besitzen“**

Albanische Übersetzung

Guri i ndërtimit frymor Nr. 63
**„Fara mbretërore e Abrahamit
do të zotërojë portat e Armikut“**

“Dhe engjëlli i PERËNDISË e thirri Abrahamin për herë të dytë nga qielli dhe tha: Unë jam betuar në vetvete, thotë PERËNDIA: sepse ti e bërë këtë dhe nuk e kurseve birin tënd, të vetmin tënd, prandaj unë do të të bekoj shumë dhe do ta shumoj shumë farën tënde, si yjet në qiell dhe si rëra në bregun e detit; dhe fara jote do të zotërojë portën e armiqve të tij, dhe në farën tënde do të bekohen të gjitha kombet e tokës, sepse ti iu binde zërit tim!” (Zanafilla 22,15-18).

Çfarë premtimi i madh: sepse ti u binde! Bindja është ajo që Perëndia kërkon. Është thënë njëherë: “Bindja është më e mirë se flijimi.” Të jesh i bindur ndaj Zotit është më mirë se çdo sakrificë që mund të japësh (1.Samueli 15,22-23).

Tani po shqyrtojmë një temë madhështore: Ati i besimit, Abrahami, i cili quhet “ati i besimit” (Romakëve 4,13-18), sepse Perëndia i dha atij dhe farës së tij premtimin për të trashëguar tokën. Dhe përmes Abrahamit, duke qenë të vdekur në Krishtin, ne bëhemi fara e Abrahamit dhe jemi trashëgimtarë me të sipas premtimit (Galatasve 3,29).

Abrahami ishte thjesht një njeri i zakonshëm. Ai nuk ishte diçka e veçantë. Perëndia nuk e thirri atë, sa dimë, deri sa ai ishte 75 vjeç. Perëndia kërkoi një ndarje të plotë, që ai të ndahej nga pjesa tjetër e botës dhe nga populli i tij dhe nga farefisi i tij. Kishte një qëllim të veçantë për të (Zanafilla 11,27-32; 12,1-3).

Dhe kur Perëndia pret një gjë të veçantë nga ti, Ai kërkon një ndarje të plotë nga çdo dyshim. Ti duhet të arrish në bindje të plotë dhe t’i bindesh asaj që Ai thotë. Perëndia e kërkon këtë. Nuk mund ta arrish në asnjë mënyrë tjetër. Dhe Ai gjithmonë jep një shembull, dhe Abrahami ishte shembulli i Tij për një ndarje të plotë nga familja dhe farefisi i tij, për të jetuar një jetë të veçantë për Perëndinë.

Kaluan vite dhe asgjë nuk ndodhte, por Abrahami qëndroi i fortë. Ai nuk u dekurajua. “Ai nuk dyshoi në premtimin e Perëndisë për shkak të mosbesimit, por u forcua në besim, duke i dhënë lavdi Perëndisë” (Romakëve 4,19-21).

Fara e tij duhet të mendojë në të njëjtën mënyrë. Pavarësisht se sa joreale duket, sa e panatyrshme duket për mendjen natyrore, megjithatë Perëndia nuk mund të japë asnjë premtim për të cilin Ai nuk është mjaft i madh që ta përmbushë. Ne besojmë të njëjtën gjë edhe sot. Çdo farë e vërtetë e Abrahamit beson të njëjtën gjë. Pavarësisht në çfarë rrethanash jemi, sa njohuri kemi grumbulluar, sa gjëra kanë ndodhur, sa e marrë duket për mendjen natyrore, kjo nuk ka fare rëndësi. Nëse Perëndia e ka thënë kështu, atëherë ashtu është. Dhe fara e Abrahamit mbështetet në këtë: KËSHTU THOTË PERËNDIA. Kjo e përfundon çështjen.

Ne shohim 25 vjet më vonë, ende pa fëmijë. Dhe megjithatë Perëndia ishte besnik për ta mbajtur premtimin e Tij ndaj Abrahamit, sepse Abrahami i besoi Perëndisë. Djali i vogël erdhi në skenë, Isaku i vogël (Zanafilla 17,19).

Kur Isaku i vogël erdhi, ne shohim që Perëndia i dha Abrahamit një provë të dyfishtë. Kur ai tani ishte ndoshta 115 ose 120 vjeç, Ai tha: “Dua që ta marrësh birin tënd të vetëm dhe ta ofrosh si një flijim mbi malin që Unë do të të tregoj.” Me fjalë të tjera: shkatërro çdo provë që ai kishte se premtimi do të përmbushej. Pra, të hiqte mënjane të gjitha gjërat natyrore (Zanafilla 22,1-18).

Dhe Abrahami tha: “Unë e kam marrë atë sikur nga të vdekurit, dhe jam plotësisht i bindur se Ai mund ta ringjallë nga të vdekurit.” (Romakëve 4,16-22). Kështu Abrahami i besoi Perëndisë.

Tani, jo vetëm atij i dha Ai këtë premtim të madh, por edhe farës së tij. Dhe sepse Abrahami ishte besnik dhe e mbajti Fjalën e Perëndisë që i ishte premtuar, dhe e dinte se Perëndia mund ta ringjallte këtë fëmijë, ai nuk ia kurseu Atij fëmijën e tij të vetëm. Kjo ishte një hije (figurë) e asaj që do të bënte Perëndia, kur Ai dha Birin e Tij. Ashtu si Abrahami e çoi drurin mbi mal, po ashtu më vonë Krishti e mbajti vetë drurin e flijimit të Tij mbi malin ku u kryqëzua.

Ne e shohim se, për shkak se ai e bëri këtë, kjo i pëlqeu shumë Perëndisë, duke parë që Abrahami e donte Atë më shumë se çdo gjë tjetër në tokë, madje edhe më shumë se birin e tij të vetëm. Ai e donte Atë mbi çdo gjë që mund të thoshte apo të bënte dikush; ai e donte Perëndinë aq shumë sa të besonte Fjalën e Tij.

E gjithë fara e Abrahamit beson Perëndinë në këtë mënyrë. Ata i besojnë Perëndisë. Dhe ne e dimë se kjo i pëlqeu aq shumë Perëndisë sa Ai tha: “Fara jote do të zotërojë portat e armikut të tij.” (Zanafilla 22,15-18). Mbani mend, kjo është KËSHTU THOTË PERËNDIA. Fara e Abrahamit e beson këtë. Nëse ti je farë e vërtetë e Abrahamit, besimi që kishte Abrahami në Perëndinë është në ty (Galatasve 3,7). Dhe ti beson atë që Perëndia ka thënë dhe se Perëndia i mban premtimet e Tij.

Dhe Ai e ka thënë këtë; mbani mend, Ai ia dha këtë premtim Abrahamit vetëm pasi e kishte vënë atë në provë. Fara e Abrahamit duhet së pari të provohet, për të parë nëse ata me të vërtetë e besojnë Fjalën. Mbani mend, e vetmja mënyrë që ai mund ta mbante premtimin e Perëndisë ishte sepse ai i besoi premtimit të Perëndisë dhe u vu në provë nëse e besonte apo jo.

Edhe ne vihem përpara kësaj prove (1.Pjetrit 4,12-14). Fara e Abrahamit sot vihet përpara kësaj prove. A do ta marrim Fjalën e Perëndisë, apo do të marrim atë që thonë njerëzit për të? A do të marrim atë që ndonjë organizatë e ka shpikur si një besim (doktrinë)? A e pranojmë atë, apo marrim atë që ka thënë Perëndia? Nëse Fjala e Perëndisë është e vërtetë, atëherë ne besojmë Fjalën e Perëndisë, pavarësisht nga gjithçka tjetër. Ne e konsiderojmë çdo fjalë njeriu si gënjeshtër dhe Fjalën e Perëndisë si të vërtetën. Kjo është fara e vërtetë e Abrahamit!

Por para se të bëhet kjo farë e vërtetë, duhet të kalosh vetë nëpër provë, ashtu si Abrahami. Ai nuk ia premtoi vetëm Abrahamit, por edhe farës së tij se do të zotërojë portat e armikut. [1]

Abrahami ishte një shembull i asaj që ne duhet të jemi. Tani, duke qenë të vdekur në Krishtin, ne jemi fara e Abrahamit (Galatasve 3,29).

Tani, kishte dy fara të Abrahamit. Njëra ishte fara natyrore (Zanafilla 12,5-7; 13,14-18; 15,18-21); tjetra ishte një farë frymore. Njëra ishte natyrore, përmes mishit të tij; tjetra ishte fara e besimit të tij, besimi që edhe ne, përmes Fjalës së premtuar, mund të bëhemi fara e Abrahamit.

Dhe pasi ai u provua për 25 vite të gjata, në vend që të dobësohej, ai u bë më i fortë (Romakëve 4,19-22). Shihni, nëse nuk ndodhte në vitin e parë, në vitin tjetër do të ishte një mrekulli edhe më e madhe. [2]

Tani mbani mend, kishte një farë natyrore të Abrahamit dhe një farë të mbinatyrshme të Abrahamit. Tani, farës natyrore të Abrahamit Ai i tha, sipas Zanafilla 22,16-17: “Fara jote do të zotërojë portën e armikut të tij”, dhe ky ishte Isaku. Pra, përmes farës së Isakut, ne shohim se ata zotëruan portat e armiqve të tyre.

Njëherë, tre prej tyre ishin atje në atë qytet të madh, në Babilon. Por ata kishin të mbinatyrshmen. Ata u hodhën në një zjarr të madh, shtatë herë më të nxehtë se sa ishte nxehur ndonjëherë. Dhe aty ishte një shenjë e mbinatyrshme e një Perëndie të mbinatyrshëm, i cili qëndronte në zjarr dhe i shpëtoi ata në mënyrë të mbinatyrshme. Amen. Çfarë bënë ata? Ata zotëruan portat e furrës së zjarrit, armikut të tyre (Danieli 3,8-27).

Atje ishte edhe një tjetër, me emrin Daniel: farë e Abrahamit. Çfarë ndodhi me të? Ai qëndroi besnik ndaj Perëndisë. Ai e dinte se ishte fara e Abrahamit. Ai e dinte se po vepronte drejt. Ata e hodhën në gropën e luanëve. Siç e dini, një kafshë ka frikë nga drita. Kështu erdhi një dritë e mbinatyrshme, një engjëll i mbinatyrshëm, mbi një njeri që besonte në të mbinatyrshmen. Dhe e mbinatyrshmja e çliroi atë. Kështu ai zotëroi portën e gropës së luanëve (Danieli 6,1-28).

Ishte një me emrin Moisiu, që besonte në një Perëndi të mbinatyrshëm. Ai ishte takuar me Të dhe kishte folur me Të në mënyrë të mbinatyrshme në një zjarr në një kaçubë (shkurre) (Eksodi 3,1-22). Dhe ai kishte një mesazh të mbinatyrshëm. Një njeri shkoi poshtë, një “pushtim nga një njeri i vetëm”, për të marrë Egjiptin, me një mesazh të mbinatyrshëm. Por ai ishte nga një Perëndi i mbinatyrshëm.

Kështu ai shkoi atje dhe bëri një gjë të mbinatyrshme. Sepse ai solli shenja të mbinatyrshme mbi një popull natyror. Dhe ata e çliruan Izraelin në mënyrë të mbinatyrshme. Kur ndonjë gjë natyrore i dilte përpara... ai arriti te porta e Detit të Kuq. Por ai besoi në një Perëndi të mbinatyrshëm dhe vazhdoi drejt detit, dhe fuqia e mbinatyrshme e Perëndisë së mbinatyrshëm veprroi në mënyrë të mbinatyrshme dhe e çliroi atë (Eksodi 14).

Si ndodhi kjo? Përmes një denominacioni? Jo. Përmes një shenje të mbinatyrshme, përmes një njeriu të mbinatyrshëm, që kishte një shërbesë të mbinatyrshme. Mbani mend, Ai nuk ndryshon. Lavdi! Nëse kjo ndodhi në farën natyrore, çfarë do të ndodhë atëherë në farën e mbinatyrshme? Po, sigurisht.

Ka shumë gjëra, po të kishim kohë të hynim në to, çfarë Ai bëri në farën natyrore, si ata vepruan përmes farës së Isakut. Sepse Isaku ishte fara (Zanafilla 17,19-21; Zanafilla 18,10; Romakëve 9,6-9). Ati Abraham, Isaku dhe Jakobi, Elia dhe shumë profetë të mëdhenj, të cilët bënë shenja të mëdha të mbinatyrshme. Por të gjithë këta heronj të mëdhenj vdiqën. Diçka i priste të gjithë: ata duhej të vdisnin, sepse ishin fara natyrore.

O lavdi Perëndisë! Por një ditë erdhi fara e mbinatyrshme, e lindur përmes një lindjeje të mbinatyrshme, i njëjti besim, e lindur jo nga lindja natyrore, por nga lindja e mbinatyrshme. Përmes besimit të mbinatyrshëm që kishte Abrahami, jo për shkak të dëshirës natyrore të Abrahamit dhe asaj që Perëndia i dha në atë drejtim, por përmes një besimi të mbinatyrshëm që ai kishte.

Dhe besimi është i mbinatyrshëm. Ai bën gjëra të mbinatyrshme. [3]

Perëndia e provoi atin e besimit, Abrahamin, sepse Ai i kishte dhënë atij një premtim. Dhe kur Perëndia jep një premtim, Ai dëshiron të sigurohet që ai person është i denjë për premtimin, përpara se të përmbushë atë që ka thënë ose që ka premtuar. Kështu, Abrahamit iu premtua që përmes farës së tij do të bekohej e gjithë bota (Zanafilla 12,3), që ai do të kishte një bir, dhe nga ky bir do të dilte një farë që do të bekonte gjithë tokën (Romakëve 4,13-21). Dhe kur premtimi iu dha Abrahamit, ai ishte 75 vjeç dhe Sara, gruaja e tij, ishte 65 vjeç. Por Bibla na thotë se Abrahami nuk dyshoi në premtimin e Perëndisë për shkak të mosbesimit, por u forcua në besim, duke i dhënë lavdi Perëndisë. Dhe Perëndia e provoi atë vazhdimisht, por ai duhej të arrinte në këtë provë përfundimtare përpara se bekimi të ndodhte.

Dhe kështu është me gjithë farën e Abrahamit. Perëndia na jep këtë provë përfundimtare, pikërisht përpara se të japë premtimin (Hebrenjve 12,1-11). Kjo provë përfundimtare është për të parë se si do të reagosh. Dhe kur Ai ia dha Abrahamit këtë provë, Ai e gjeti Abrahamin po aq besnik sa ishte në fillim. Çfarë bekimi do të ishte nëse ne, që marrim premtimin e shërimit të Tij, do të qëndronim po aq besnikë sa qëndruam kur e pranuan atë – nuk ka rëndësi çfarë thotë mjeku, por të qëndrojmë po aq besnikë.

Ne jemi fara e Abrahamit, sepse ne që jemi të vdekur në Krishtin, marrim farën e Abrahamit dhe jemi bashkëtrashëgimtarë me të nën të njëjtin premtim të betuar. Por kur vijnë provat, ne dështojmë. Megjithatë, unë nuk besoj se fara e vërtetë e Abrahamit do të dështojë. Ata do të qëndrojnë po aq të guximshëm dhe besnikë sa Abrahami.

Tani, ne shohim se Perëndia nuk mund të thotë asgjë ose të japë ndonjë premtim pa e përmbushur atë. Ai duhet ta bëjë këtë për të qenë Perëndi. [4]

Tani, mbani mend: “Fara jote do të zotërojë portat e armikut të saj.” Fara do të zotërojë. Tani Ai po flet për farën e Abrahamit. Dhe si bëhemi ne fara e Abrahamit? Duke qenë të vdekur në Krishtin (Galatasve 3,29). Kur jemi të vdekur në Krishtin, ne bëhemi fara e Abrahamit. Shihni, ne jemi të vdekur ndaj gjërave të botës dhe fillojmë një krijesë të re në Krishtin Jezus (2.Korintasve 5,17). Atëherë Fryma e Shenjtë, që ishte në Krishtin, është në ne. Dhe kjo na bën ne farë të Abrahamit dhe na jep besimin e Abrahamit (Galatasve 3,7-9).

Jam shumë i gëzuar që kam mundësinë t’u sjell njerëzve një nga thesaret më të mëdha që ekzistojnë në botë, domethënë t’u them atyre se ne jemi bashkëtrashëgimtarë me Abrahamin të këtij premtimi (Galatasve 3,13-14). Ne jemi fëmijët e Abrahamit. Si bëhemi ne të tillë? Duke iu bashkuar një kishe? Jo. Duke qenë të vdekur në Krishtin (2.Timoteut 2,11-13), me marr ...

... Frymën e Shenjtë (Efesianëve 1,13-14). Atëherë ne jemi fara e Abrahamit dhe jemi bashkëtrashëgimtarë me të sipas premtimit (Romakëve 4,13-17). Mos e humbni këtë, që ta merrni, miq të krishterë! Qëndroni në këtë! [5]

Tani, ne duhet të jemi fara mbretërore e Abrahamit. Isaku ishte fara natyrore. Por fara e besimit, besimi në Fjalën e premtuar – Fjala e premtuar ishte kjo farë mbretërore – mos e humbni këtë – kjo ishte fara mbretërore, besimi i Abrahamit. [6]

Dhe ne, që jemi lindur nga Fryma e Krishtit (1.Pjetrit 1,22-23), jemi fara mbretërore e Abrahamit. Jezusi ka premtuar se fara mbretërore e Abrahamit do të shihte të njëjtën shenjë që pa ati i tyre, Abrahami, përpara se të vinte biri i premtuar. Nuk kishte më shumë se një shenjë. Sara u bë nënë dhe Isaku erdhi. Shenja e fundit ishte Perëndia i shfaqur në mishin e një njeriu (Zanafilla 18,1-15). [7]

Sara ishte tani 90 vjeç dhe qeshi në zemrën e saj në tendë. Dhe ky njeri, me shpinën e kthyer nga tenda, tha: “Pse qeshi Sara dhe tha: ‘Si mund të ndodhë kjo?’” Çfarë ishte kjo? Një dallim profetik! Shihni, kjo është ajo që ai pa (Zanafilla 17,17-21; 18,9-15).

Tani Ai tha: “Kjo do të kthehet përsëri në kohën e Birit të njeriut.” Ai ishte Biri i njeriut pikërisht aty. Tani ai e quajti Atë Elohim: “Zot Perëndi.” Elohim, çdo njeri e di se kjo është e vërtetë, Elohim është Zoti Perëndi. “Në fillim Elohim krijoi qiejt dhe tokën”, i Gjithëmjaftueshmi. Biri i njeriut u bë mish. Ai qëndroi atje në mish në atë kohë si një shfaqje hyjnore (teofani) dhe dalloi atë që Sara kishte thënë pas Tij në tendë. Ai premtoi... Vini re: farës mbretërore të Abrahamit i është premtuar të shohë të njëjtën gjë. [8]

Kjo erdhi në shërbesën e përsosur të Tij Vetë. Nuk është ndonjë njeri apo ndonjë denominacion, siç ka qenë në epokat e kaluara, por tani Ai e shfaq Vetveten. Ai Vetë e sjell në dritë premtimin e Luka 17,28-30, Malakia 3,23 dhe kështu me radhë, Hebrenjve 13,8 saktësisht ashtu siç është. Në cilën kohë duhet të jetë kjo? Kur fara mbretërore e Abrahamit pret Birin e premtuar (Zbulesa 22,17). Të gjitha hijet duhet të përmbushen. Atëherë Perëndia Vetë iu shfaq farës natyrore të Abrahamit në trajtën e një njeriu, përpara shkatërrimit. Dhe Jezusi tha se e njëjta gjë do t'i ndodhë farës mbretërore, përpara se Biri i premtuar të kthehet. [10]

Fara e Abrahamit duhet të kthehet te lloji i besimit që kishte ati Abraham, fara e tij mbretërore. Që të përmbushet Malakia 3,19-24, besimi që ishte dikur në fillim (Juda 3), duhet të rikthehet. Duhet t'i rikthehet farës mbretërore të Abrahamit. Kjo është një premtim. Është pikërisht premtimi. Fara mbretërore do të zbulohet, dhe përmes kësaj fare mbretërore, e cila është fara mbretërore e Krishtit. Krishti është fara mbretërore. Dhe fara është Fryma e Shenjtë, që është në zemrat e njerëzve që besojnë në Perëndinë, që e mbajnë Fjalën e Tij, dhe Perëndia vepron përmes tyre, duke bartur të njëjtin mesazh. “Edhe pak kohë, dhe bota nuk do të më shohë më, por ju do të më shihni; Unë do të jem me ju, madje në ju (Gjoni 14,18-20). Dhe veprat që Unë bëj, do t'i bëni edhe ju.” (Gjoni 14,12). Shihni, Ai e zbulon këtë këtu në ditët e fundit, si duhet të vijë. [9]

Këtu vjen fara mbretërore e Abrahamit. Ata të gjithë ishin fara natyrore, nga Isaku. [2] Edhe pse Abrahami, Isaku, Jakobi dhe Jozefi i kapërcyen vështirësitë, megjithatë ishte vetëm Njëri që mundi ta mposhte mëkatin. Ai ishte, Zoti Jezus. [11]

Por këtu vjen fara mbretërore e Abrahamit, që ishte Krishti (Galatasve 3,16), fara e besimit të Abrahamit (Galatasve 3,9), që ne duhet të jemi. Nga kjo mund të shohim nëse jemi apo jo. Fara natyrore ishte vetëm një hije. Të gjithë të tjerët ishin lindur përmes lindjes natyrore; shihni, kjo nuk ishte fara e Abrahamit në kuptimin e plotë, por një jude. Por Ai erdhi përmes një lindjeje të virgjër; Ai erdhi përmes farës së besimit të premtimit. Dhe ne duhet të jemi fëmijët e Tij, përmes këtij njeriu.

Vini re çfarë bëri Ai. Kur Ai ishte në tokë, fara mbretërore mposhti dhe mori në zotërim çdo portë që kishte armiku. Ai e kishte premtuar këtë përmes Fjalës.

Ai e mposhti atë. Ai mposhti portën e sëmundjes për ne. Kjo është arsyeja pse Ai erdhi. Mbani mend, ju të sëmurë, Ai e mposhti këtë portë. Ju nuk keni nevojë ta mposhtni vetë, sepse Ai tashmë e ka mposhtur. Njerëzit e tjerë duhej ta mposhtnin vetë portën e tyre. Por ju nuk keni nevojë ta mposhtni; ajo tashmë është pushtuar. Ai i mposhti portat e sëmundjes. Dhe çfarë bëri Ai kur i mposhti portat e sëmundjes? “Çfarëdo që të kërkon në tokë dhe çfarëdo që të lidhni në tokë, Ai do ta lidhë në qiell”, duke na dhënë kështu çelësat e portës (Mateu 18,18).

Ai mposhti portën e tundimit përmes Fjalës (Mateu 4,1-11). Dhe çelësat ishin: “Rezistoni armikut dhe ai do të largohet nga ju.” (Jakobi 4,7). Ai i mposhti të gjitha; mposhti çdo sëmundje.

Ai mposhti vdekjen dhe Ai mposhti ferrin. Ai mposhti atë që të tjerët nuk mundën ta mposhtnin, sepse ata ishin nga fara ...

... natyrore. Kjo është fara frymore. Ai mposhti portën e varrit dhe u ringjall në ditën e tretë, për drejtësimin tonë.

“Dhe tani ne jemi më shumë se fitimtarë.” (Romakëve 8,35-39). Ne hyjmë drejtpërdrejt në këtë si një trashëgimi: “më shumë se fitimtarë.” Tani kemi të bëjmë me një armik të mundur. Sëmundja është mundur, vdekja është mundur, ferri është mundur, gjithçka është mundur. Ne luftojmë me një armik të mundur.

Ai do të zotërojë portat e armikut të tij.” Kujt i zbulohet Ai si i Gjalli? Atij farë të paracaktuar që mund ta shohë këtë. Ai e ka mposhtur. Ata, pas provës së tyre, sipas premtimit të Fjalës, janë vulosur me Frymën e Shenjtë, në trupin e Krishtit (1.Korintasve 12,13). Atyre u është premtuar tek Hebrenjve 13,8 që kështu do të jetë. Ata janë vulosur me Frymën e Shenjtë (Efesianëve 4,30). Abrahami e pa këtë paraprakisht. Me anë të besimit ai e besoi. Dhe tani ne e marrim dhe shohim pas te premtimi që Ai ka dhënë. Gjoni 14,12 është vërtetuar në këto ditë të fundit, përmes Vetë Fitimtarit të ringjallur.

Jo ndonjë sistem, por një Person: Krishti, Fitimtari. Jo përmes ndonjë kishe timen, por përmes Jezus Krishtit. Ai jeton sot. Ai u ringjall për drejtësimin tonë. Dhe sepse Ai jeton, Ai tha se edhe ne do të jetojmë.

Nëse je në Krishtin! Ai tha: “Nëse qëndroni në Mua dhe fjalët e Mia qëndrojnë në ju; kërkonti cilindo çelës që dëshironi; kërkonti cilën portë doni të zotëroni; kërkonti çfarë të doni, dhe do t’ju jepet (Gjoni 15,7). Nëse qëndroni në Mua dhe Fjala Imë qëndron në ju, ju mund të zotëroni çdo portë të armikut që vjen përpara jush.” Ju jeni fara mbretërore e Abrahamit. [2]

Referencat:

- [1] “Ati i besimit Abrahami” (64-0207), paragrafët 1-21
- [2] “Zotërimi i portës së armikut pas provës” (64-0322), paragrafët 23-25, 108-117, 124
- [3] “Shenja e mbinatyrshme” (61-0430), paragrafët 32-37
- [4] “Zotërimi i portave të armikut” (59-1108), paragrafët 9-10
- [5] “Dhe fara jote do të zotërojë portën e armikut të saj” (61-0212E), paragrafët 25, 17
- [6] “Ngjarjet e kohës të shpjeguara përmes profecisë” (65-1206), paragrafi 240
- [7] “Ne dëshirojmë ta shohim Jezusin” (64-0304), paragrafi 71
- [8] “Të provosh Fjalën e Tij” (65-0426), paragrafët 199-201
- [9] “Jehova Jireh pjesa 2” (64-0403), paragrafi 205
- [10] “Zbulimi i Perëndisë” (64-0614M), paragrafi 322
- [11] “Fitimtari i fuqishëm” (58-0110), paragrafi 21

Guri i ndërtimit frymor Nr. 63 (i rishikuar 2020) nga Fjala e zbuluar e kësaj kohe, përmbledhur nga: Gerd Rodewald, Friedenstr. 69, Bieselsberg, D-75328 Schömburg

“Do të vijë dikush me një mesazh që përputhet drejtpërdrejt me Biblën, dhe një vepër e shpejtë do të përhapet në të gjithë botën. Farat do të shkojnë nëpër gazeta, materiale leximi, derisa çdo farë e paracaktuar e Perëndisë ta ketë dëgjuar atë.”

[Br. Branham në “Udhëzim–Rregull–Mësim”, COD fq. 724]